

ศาสตราเอกของโลก

(๖)

ชนเหล่าใด ถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด
ชนเหล่านั้น ละโลกนี้ไปแล้ว จักไม่ไปสู่อบายภูมิ เมื่อละ
กายมนุษย์นี้แล้ว จักยังหมั่นเทวดาให้บริบูรณ์

ศาสนาเอกของโลก (๖)

๖๐

พระรัตนตรัย เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสรรพสัตว์ทั้งหลาย มีอานุภาพเป็นอนิจนิตย ยิ่งใหญ่กว่าผู้มีรู้มีญาณจะคาดคะเนได้ ผู้เข้าถึงพระรัตนตรัย เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท่าน จะเกิดความซาบซึ้งในพระคุณอันไม่มีประมาณนั้น เมื่อมีทุกข์ท่านก็จะช่วยขจัดปัดเป่าให้พ้นทุกข์ มีสุขแล้วก็ทำให้พบความสุขยิ่งขึ้นไป ชีวิตของเราจะได้รับการคุ้มครอง ทำให้ปลอดภัยภัยอันตรายทั้งปวง ผู้รู้ทั้งหลายจึงยึดพระรัตนตรัยเป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึกสำหรับการดำเนินชีวิต การทำสมาธิภาวนา ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งเป็นทางลัดที่สุด ที่จะทำให้เราเข้าไปพบกับพระรัตนตรัยภายใน

พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน สมยสูตร ว่า

“เยเกจิ พุทฺธํ สรณํ คตา เส

น เต คมิสฺสฺสนฺติ อปายญฺมิ

ปหาย มานุสํ เทหํ

เทวกายํ ปริปุเรสฺสนฺติ

ชนเหล่าใดถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด
ชนเหล่านั้น ละโลกนี้ไปแล้ว จักไม่ไปสู่อบายภูมิ เมื่อละ
กายมนุษย์นี้แล้ว จักยังหมู่เทวดาให้บริบูรณ์”

พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าทรงเป็นผู้เลิศทั้งพระปัญญาธิคุณ

ศาสนาเอกของโลก (๖)

๖๑

พระบริสุทธิ์คุณและพระมหากษัตริย์คุณ จะหาบุคคลใดๆ ในภพทั้งสาม ยิ่งกว่าหรือเสมอเหมือนไม่มีอีกแล้ว ลำพังพระพุทธเจ้าผู้ทรงมีพระพุทธานุญาณลึกซึ้งกว้างไกลทรงรู้แจ้งโลกและแทงตลอดทั้งนิพพาน ภพสาม โลกันต์ แม้จะพระรณนาคุณของพระพุทธเจ้าด้วยกันจนกับหนึ่งผ่านไปแล้ว ก็ยังพระรณนาคุณของท่านไม่หมด เพราะคุณของพระพุทธเจ้าเป็นอนิจนิตย แสนโกฏิจักรวาลอนันตจักรวาลก็ยังเล็กเกินไป เราจะซาบซึ่งต่อเมื่อเข้าถึงพระธรรมกาย การถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด จึงเป็นเหตุให้เราเข้าถึงฐานะอันประเสริฐ ช่วยปิดประตูบาปภูมิ ยกใจขึ้นสู่สววรรคนิพพาน

* แม้ในภพชาติสุดท้าย กว่าพระองค์จะได้ตรัสรู้เป็นศาสนาเอกของโลกได้ พระองค์ทรงสละโลกียสุขทุกอย่าง ตั้งแต่กามสุขัลลิกานุโยค ไม่ทรงยินดีพอใจในเบญจกามคุณ ๕ แม้จะเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินผู้พร้อมด้วยสมบัติต่างๆ เสวยสุขประดุกจำลองสววรรคลงมาไว้บนเมืองมนุษย์ แต่พระองค์ก็ตั้งใจไม่อาลัยอาวรณ์ หันหลังให้กับสิ่งต่างๆ เหล่านั้นทั้งหมดปรารถนาจะแสวงหาสุขที่ยิ่งกว่านั้น ที่เป็นสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เจือปนเลย

* พุทธประวัติ เล่ม ๑ (หลักสูตรนักธรรมตรี)

ศาสดาเอกของโลก (๖)

๖๒

เมื่อถึงคราวเสด็จออกบรรพชา พระองค์ทรงมีเพียงผ้าครองกาย ๓ ผืน อาศัยอาหารตามที่เขาถวายด้วยศรัทธาเพื่อหล่อเลี้ยงกายเท่านั้น สละความสะดวกสบายทุกอย่าง ตลอด ๖ พรรษา ที่เสด็จออกผนวช พระองค์ได้แสวงหาหนทางที่จะทำให้ตนเองหลุดพ้นเรื่อยมา ทรงบำเพ็ญทุกรกิริยาด้วยการทรมานตนให้ลำบาก ซึ่งยากที่ใครๆ ในสมัยนั้นจะทำได้ ตั้งแต่ทรงกลั่นลมอัสสาสะปัสสาสะ คือ กลั่นลมหายใจเข้าหายใจออก เมื่อลมออกทางจมูกหรือทางปากไม่ได้ ก็เกิดเสียงดังอุ้งทางช่องพระกรรณทั้ง ๒ ข้าง ทำให้ปวดพระเศียรมากเหมือนศีรษะจะแตกออกเป็นเสียง ๆ

ครั้นเห็นว่ายังไม่บรรลุคุณวิเศษ พระองค์ทรงอดอาหารโดยลดลงวันละน้อยๆ จนพระวรกายเหี่ยวแห้ง ผิวพรรณวรณะเศร้าหมอง ทัวทั้งเรือนร่างเหมือนมีแต่โครงกระดูก เพียงเอามือลูบพระวรกายเส้นขนก็ร่วงหลุดตามมา ลูบหน้าท้องทะลุไปถึงกระดูกสันหลัง จึงพิจารณาเห็นว่า การทำตนให้ลำบากเช่นนี้เป็นอัตตกิลมถานุโยค ไม่ใช่วิถีทางหลุดพ้นจากทุกข์ ในที่สุดพระองค์ทรงปฏิบัติตามทางสายกลางที่เรียกว่า มัชฌิมาปฏิปทา หันกลับมาเสวยอาหารเช่นเดิม

ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ พระองค์ทรงมีความสบายกาย

ศาสนาเอกของโลก (๖)

๖๓

สบายใจทั้งวัน ตั้งแต่นางสุชาดาได้นำข้าวมธุปายาส ซึ่งถือว่าเป็นอาหารที่มีรสเลิศที่สุดในสมัยนั้นมาถวาย หลังจากเสวยแล้ว พระองค์ก็ทรงลอยถาดทองคำในแม่น้ำเนรัญชรา พร้อมกับอธิษฐานว่า “ถ้าจะได้ตรัสรู้ธรรมเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ถาดทองคำนี้ลอยทวนกระแสน้ำด้วยเถิด” ถาดทองคำนี้ไม่มีชีวิต แต่ด้วยบุญญาภพที่พระองค์สั่งสมมานานถึง ๔ อสงไขยแสนมหากัปเต็มเปี่ยม ถาดได้ลอยทวนกระแสน้ำขึ้นไปอย่างน่าอัศจรรย์

ถึงคราวจะได้ธรรมะ พระองค์ทรงได้อย่างง่ายดาย ได้ตอนที่อารมณ์สบายๆ นี่แหละ เย็นวันนั้นนายโสถกียะนำหญาคามานูปถวาย แต่ด้วยบุญที่สั่งสมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน จากอาสนะหญาคารธรรมดาๆ กลายเป็นรัตนบัลลังก์ คือ บัลลังก์สำหรับผู้จะเข้าถึงพระรัตนตรัย เป็นบุญนิมิตว่า พระองค์จะได้ตรัสรู้ธรรมอย่างแน่นอน เมื่อลงมือนั่งธรรมะจริงๆ พระองค์ทรงตั้งพระทัยมั่นว่า “ถ้ายังไม่บรรลุสัมโพธิญาณ จะไม่ยอมเสด็จลุกขึ้นจากรัตนบัลลังก์นี้เด็ดขาด” ทรงหยุดนิ่งอย่างสบายๆ พอถูกส่วนเข้ามรรคสามัคคีเกิดขึ้นรวมกันเป็นดวงปฐมมรรค จากนั้นทรงปล่อยใจหยุดนิ่งเข้ากลางเรื่อยไป เข้าถึงภายในกายไปตามลำดับ สุดท้ายพระองค์ได้เข้าถึงกายธรรมอรหัตเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

ศาสดาเอกของโลก (๖)

๖๔

เมื่อได้ตรัสรู้กายธรรมอรหัตแล้ว พระองค์เสวยวิมุตติสุข อย่างเดียว เป็นสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เจือปนที่เรียกว่าเอกัณตบรมสุข ได้ซาบซึ่งกับคำว่า นิพพาน ปรมิ สุขิ ยิ่งนัก เพราะพระองค์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัต มีความสุขทั้งวันทั้งคืน เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานตลอดเวลา ตลอด ๔๙ วัน ทรงศึกษา วิชาธรรมกายต่อไป พระองค์เข้านิโรธสมาบัติ อาศัยกายธรรม เข้าไปศึกษาควบคู่กับความสุขที่พรั่งพร้อมทวีกันขึ้นมา ศึกษาทั้ง ในอิริยาบถเดิน ยืน นั่ง สลับกันไปตลอด ๔๙ วัน ไม่ถอนถอย เห็นกายธรรมในกายธรรมทวีกันเข้าไปเรื่อยๆ ธรรมจักขุก็ บังเกิดขึ้นมา ทำให้เห็นได้รอบตัว เห็นได้ชัดเจน เห็นได้ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต เพราะว่าใจหยุดอยู่ตรงกลางอย่างเดียวใน กลางธรรมกาย

พระพุทธองค์อาศัยธรรมจักขุขยายความเห็นไปได้รอบทิศ เห็นไปได้รอบตัวเป็นความเห็นที่แตกต่างจากการเห็นของตามนุษย์ ตาของมนุษย์มองเห็นได้ด้านเดียวเท่านั้น แต่ตาของธรรมกาย หรือธรรมจักขุนั้นเห็นได้รอบทิศ จะโน้มไปในอดีตก็เห็นอดีต จะโน้มให้เห็นปัจจุบันก็เห็นปัจจุบัน จะโน้มไปในอนาคตก็เห็น อนาคต สว่างอยู่ตลอดเวลา เหมือนตัวของพระองค์เป็น จุดศูนย์กลางของสรรพสิ่ง เป็นจุดศูนย์กลางของสิ่งนั้นๆ

ศาสนาเอกของโลก (๖)

๖๕

เมื่อตรัสรู้แล้ว พระพุทธองค์มิได้หวงความรู้ หรือหวงแผนวิชา ท่านมีมหากรุณาที่ยิ่งใหญ่ ได้แนะนำสั่งสอนวิชาความรู้ที่ได้ตรัสรู้มาแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายตลอด ๔๕ พรรษา โดยไม่กั่วงลกับความทุกข์ยากลำบาก มีความปรารถนาดีอย่างเดียว อยากจะให้ทุกคนหลุดพ้นจากกรอบวิชา เข้าถึงเอกัตถบรมสุขอย่างพระองค์บ้าง เพราะมนุษย์ทุกคนมีปัญหาชีวิตทั้งนั้น แต่วิธีแก้ปัญหามนุษย์มักแก้ที่ปลีกย่อย ไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุ แก่กันที่ปลายทาง เพราะความรู้ไม่สมบูรณ์ คิดอะไรขึ้นมาได้ ก็แก้ปัญหาเฉพาะหน้ากันไปอย่างนั้น

พระพุทธองค์ทรงชี้แนะวิธีที่จะแก้ปัญหาย่างเด็ดขาด ไปถึงรากเหง้าของปัญหา คือทรงสอนให้มนุษย์ทุกคนล้าหาญพอที่จะมองชีวิตของตนว่า พื้นเพของชีวิตเป็นทุกข์และเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะมี คือ มาพิจารณาให้รู้ว่า เรากำลังทุกข์อยู่จริงๆ จนกระทั่งยอมรับว่า เรามีความทุกข์จริงๆ จะได้เกิดแรงบันดาลใจอยากค้นหาสาเหตุแห่งความทุกข์ และทรงสอนต่อไปอีกว่า เหตุแห่งความทุกข์ทั้งหมดมาจากความทะยานอยาก ตั้งแต่กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา ความอยากที่ระคนไปด้วยความเพลินอยู่ในโลก เป็นความอยากที่ไม่มีที่สิ้นสุด และสิ่งที่ตัวอยากก็มีปัญหายอยู่ในตัวเมื่อได้มาแล้วก็ต้องตามแก้ปัญหายอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ศาสดาเอกของโลก (๖)

๖๖

เพราะฉะนั้น วิธีที่จะพ้นทุกข์ได้นั้น ต้องหยุด หยุดคือหยุดใจ ทำให้หยุดอยู่ภายใน ติดสนิทอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๓ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมกาย ถ้าหยุดอย่างนี้ได้ บาปอกุศลทั้งหลายก็ไม่เข้าแทรก จะมีแต่ความดีล้วนๆ ความสุขล้วนๆ มีพลังสติปัญญาล้วนๆ หยุดอย่างนี้ คือเป้าหมายของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ เมื่อหยุดถูกส่วนก็ถึงมรรค เห็นหนทางของพระอริยเจ้าบังเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกาย เป็นดวงใส สว่างขึ้นมา เป็นปฐมมรรค เห็นทางไปสู่อายตณนิพพานแล้ว

จะเห็นได้ว่า การบังเกิดขึ้นของพระพุทธองค์สมบูรณ์หมดทุกอย่าง ทั้งรูปสมบัติ คุณสมบัติ ทรัพย์สมบัติ การตรัสรู้ธรรมของพระพุทธองค์ก็แจ่มชัด สมเป็นพระบรมศาสดาเอกของโลก จึงควรที่เราจะศึกษาและประพฤติปฏิบัติตาม ด้วยการหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกาย ตามพุทธวิธีที่พระพุทธองค์ทรงประทานไว้ จะได้ชื่อว่าเป็นสาวก เป็นพุทธศาสนิกชนที่แท้จริงกันทุกคน

